

La febre mangina

Quan la nena està malalta, les seves nines també han d'emmalaltir per fer-li companyia; l'avi les visita, els recepta els medicaments que fan al cas, i els dóna moltíssimes injeccions amb una ploma estilogràfica.

—Aquest nen està malalt, doctor.

—Vejam, vejam. Ui, sí, i tant! Em sembla que té una bona rebomboritis.

—És greu?

—Gravíssim. Doni-li aquest xarop de llapis blau i faci-li fregues amb paper de caramel d'anís.

—I aquest altre nen, no li sembla que també està malaltís?

—Malaltíssim, si es veu d'una hora lluny.

—I què té?

—Una mica de refredat, una mica de refredit i mitja terça de maduixitis aguda.

—Mare meva! Es morirà?

—No hi ha perill. Doni-li aquestes pastilles de ximplerina dissoltes en un vas d'aigua bruta, però que sigui un vas verd, perquè els vasos vermells li farien agafar mal de dent.

Un bon matí, la nena està guarida, el metge li diu que ja es pot llevar, però l'avi la vol visitar personalment, mentre la mare prepara els vestits.

—Vejam, vejam... Digui trenta-tres... digui tiroliro... provi de cantar... tot va bé: ha estat una magnífica febre mangina.

